

Meddig vezet el bennünket a szeretet?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a János szerinti evangélium 15. fejezetének a 9.-től a 14. verséig a következőképpen:

[Jézus Urunk mondja:] „Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben! Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök teljes legyen. Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket. Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek.”

Urunk, mi olyan sokszor csak *vágyunk* a szeretetre, de képtelenek vagyunk *adni* elegendő szeretetet. Mutasd meg nekünk a Te szereteted mélységét igéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim!

A közkeletű mondás szerint „**a papok olyankor szoktak a szeretetről beszélni, amikor nem készültek fel az igehirdetésre.**” Hadd mondjam el mentségemre, hogy **ennek, az egyházunk által a mai napra kijelölt ígének a hirdetésére három napon át készültem. Hogy ez mire volt elég: paplásra, vagy igehirdetésre – azt majd a végén elmondjátok.**

Meddig vezet el bennünket a szeretet? Ez az a kérdés, amelyre Jézus szavai alapján három választ is át fogunk gondolni ma közösen. Az első válasz a forrás. Meddig vezet el engem az általam megtapasztalt szeretet – ha a nyomát követem? Ha a forrását keresem?

Vannak, akik erre a kérdésre gyors választ adnak. Meddig vezet el engem a szeretet, ha a forrását keresem? – A szüleimig. Az életem párjáig. Ők mutatták meg nekem, hogy mi a szeretet. Bennük találok meg ennek a forrását – mind a mai napig. Ha valaki feltenné ilyenkor a kérdést, hogy: „*És szerinted ők honnan kapják ezt a szeretet?*” Akkor erre a válasz sok esetben az lenne, hogy: „*Micsoda hülye kérdés ez? Hát nyilván, hogy a szüleiktől, és az életük párjától.*” Tényleg így van ez? **A legszorosabb emberi kapcsolataink lennének a bennünk élő szeretet végső forrásai?** Sok ellenpéldát hozhatunk erre. Amikor a családi kapcsolatok (vagy a felmenők családi kapcsolatai) rendezetlenek. Amikor vadidegenek képesek a szeretet már-már emberfeletti cselekedeteire.

Jézus szavai arra figyelmeztetnek bennünket, hogy a szeretetnek az a láncolata – amelynek sok esetben mi csak a földi végét látjuk – a Mennyei Atyától indul el. Jézus is úgy szeret minket, ahogyan a Mennyei Atya szerette őt (Jn 15,9a). Mi a Szentháromság szeretetkapcsolatának a kisugárzásában élünk itt, e földön. Már a teremtés is a szeretet megmutatkozása volt. A megváltottságunk és a Szentlélekkel való betöltekezésünk ennek a szeretetáradatnak a folytatásai. Ahogyan János apostol mondta Jézusról a levelében: „Mi azért szeretjük őt, mert ő előbb szeretett minket.” (1Jn 4,19)

Jézus szeretete nem csak példa. Jézus szeretete az ő egész lénye, valója. Jézus nem csak az tanításával, és tetteivel szeretett bennünket. Jézus az egész életét nekünk adta – és nekünk adja itt és most: ma is – jelenlétében, a feloldozásban, az úrvacsorában, a testvéri közösség békeességében, amelyet bennünk és közöttünk teremt. Jézus szeretetét nemcsak az eszünkkel, hanem létünk minden porcikájával is megtapasztalhatjuk – ha nyitottak vagyunk, ha készek vagyunk a befogadására.

A Jézushoz való viszony személyes viszony. Megéreztem-e már az Ő szeretetének feltétel nélküliségét és végtelenségét a saját életemben?

Jézus szeretete felszabadít. Megéreztem-e már a Jézus feltétlen és végtelen szeretetében megélhető szabadságot?

Jézus mutatta – és mutatja – meg a szeretet igazi mélységét – amely: határtalan. A szeretetnek nemcsak a forrása, hanem a mértéke is Jézus. Az emberek szeretete lehet boldogító – de Jézus szeretete, az Atya szeretete, a Szentháromság szeretete üdvözítő – amely örök életet ad nekünk a szeretet végtelenségében. Ezért mondom én nektek minden úrvacsora osztáskor, hogy „Ez Krisztus teste és vére, amely érted is adatott, bűneid bocsánatára és örök örömdre”. Éljük meg ezt az örök örömet ma is.

Jézus a saját testét és véréát is átadva nekünk, beemel minket saját magába. Így, ilyen értelemben is egyházzá, azaz Krisztus testévé válunk – mi közösen. Olyan értelemben is Krisztus testének egy-egy darabja vagyunk, hogy a Szentháromság szeretetében élhetünk – mi közösen. A szeretet annyira az a cement, ami összetartja az egyházat, hogy Jézus szavai szerint a szeretet az ő tanítványainak az *ismertető jele*: „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.” (Jn 13,35). Jézust szeretetlenségben követni nem lehet.

Meddig vezet el bennünket a szeretet? Most már tudjuk az első választ: Jézusig. (*Tudom, ezt ezzel az egyetlen egy szóval is megfogalmazhattam volna, de talán ilyen sok szóval körülírva már jobban megéreztem a lényegét.*) **Most jön a második válasz. Meddig vezet el bennünket a szeretet? Azaz: Mennyire tudunk szeretet adni? Mennyire tudjuk a Jézustól kapott szeretetet átadni másoknak? Szeretforrás is vagyunk-e – vagy csak szeretetnyelő?** Jézus a lehetetlennel határosat kéri: úgy szeressük egymást, ahogyan Ő szeretett minket (Jn 15,12b). Meddig vezet el bennünket ez a szeretet? A Jézus ránk és bennünk áradó szeretete? Egy like-ig a barátunk posztjára? Esetleg kockáztatni merünk? *"Na jó! Ma lenyomok egy szívecskét! Érted mindent!"* Vagy többet is oda tudnánk adni a barátunkért? Pénzünket? Időnkét? Gondoskodásunkat? – Az életünket?

Hadd mondjak el itt egy történetet Anthony de Mello-tól. Egy kislány haldoklott egy olyan betegségben, amelyből nem sokkal korábban a nyolc éves bátyja felgyógyult. Az orvos így szólt a fiúhoz: „Csak a véred transzfúziója mentheti meg a kishúgod életét. Kész vagy vért adni neki?” A kislány szeme tágra nyílt a félelemtől. Habozott egy ideig – de aztán azt mondta: „Rendben van doktor bácsi – kész vagyok.” Egy órával a transzfúzió végeztével a kislány tétovázva megkérdezte: „Mondja... doktor bácsi... Mikor halok meg?” A doktor csak ekkor értette meg azt a félelmet, amely elfogta a fiút az első pillanatban, aki egészen odáig azt gondolta, hogyha a véréát adja, akkor az életét adja a kishúgáért.

Tartsunk önvizsgálatot – most is, meg majd otthon is – **a liturgiában is megtalálható következő kérdésekkel. Én kiért adnám oda az életemet?** A húgom életben maradásáért? A szerelmem életben maradásáért? A gyermekem életben maradásáért? A szüleimért? A felebarátaimért? – **Ki nekem a felebarátom?** A munkatársam az? A szomszédom az? Távoli ismerősöm az? – **Hogyan tudom az életemet adni másokért?** Csak a halálommal? Vagy esetleg egy vértranszfúzió is elég? Gondoskodás is elég? Szeretet adása is elég? Hogyan tudom életté formálni a szeretetemet? – **Kizárhat-e a jézusi szeretetből bárki valaki más?** Kizáródnak-e az én ellenségeim Jézus szeretetéből? Tudok-e közösséget vállalni az ellenségeimmel – a Krisztusban? Tudom-e szeretni az ellenségeimet azzal a szeretettel, ahogyan Jézus szeret mindannyiunkat?

Meddig vezet el minket a szeretet? Ha követjük a nyomát? A forrásig, Jézusig. Meddig vezet el minket a szeretet? Ha megtapasztaljuk az igazi mértékét? Addig, hogy átadjuk másoknak. Nem kimérve, dekára, hanem abban a tudatban, abban az érzésben, hogy sokkal többet kapunk belőle, mint amennyit valaha is adni képesek leszünk. **Most jutottunk el a harmadik válaszig. Meddig vezet el bennünket a szeretet? Ha megtapasztaljuk a jézusi szeretetet? Amikor benne vagyunk a végtelenségében? Amikor kapjuk és átadjuk másoknak? Amikor bekapcsolódtunk a Szentháromság szeretetáramlásába?**

Jézus erre ezt a választ mondja: **addig, „hogy örömtök teljes legyen”**. (Jn 15, 11b) A teljes, az eredeti görög szövegben, olyan értelemben is teljes, mint a sareptai özvegy fazeka és korsója: *soha nem fogy ki*. **Jézus szeretete tehát megadja nekünk azt az állapotot, hogy soha ki nem fogyó örömben élhetünk.** Ordass Lajos – a börtönbe zárt, kétszer is leváltott, mártír püspök – ezt írta erről az „Útravaló” című könyvében: „Uram! Megnéztem azt az összefüggést, amelyben erről a beteljesedő örömről szóltál. Igen: a Benned gyökeredző élet: öröm. Az idők viharát megállt, de beérett gyümölcs: öröm. A Veled való életösszhang: öröm.” Vagy ahogyan Pál apostol fogalmazza: **Legyenek bár jövőmondások – eltöröltetnek. Vagy akár nyelvek – megszűnnek. Vagy akár ismeret – eltöröltetik.** (1Kor 13,8b) **De a szeretet soha el nem fogy.** (1Kor 13,8a). **Testvéreim! Örüljete az Úrban! (Fil 3,1) Örüljete az Úrban mindenkor!** (Fil 4,4). Mert **Legyenek bár jövőmondások – eltöröltetnek. Vagy akár nyelvek – megszűnnek. Vagy akár ismeret – eltöröltetik.** (1Kor 13,8b) **De a szeretet soha el nem fogy. A Szentháromság szeretete örök életet ad nekünk a szeretet végtelenségében. Krisztus teste és vére érted is adatott – örök örömdre. Éljük meg ezt az örök örömet ma is. Éljük meg ezt az örök örömet egész életünkben. Így legyen. Így lesz. Ámen.**